

1954 אחרי החורבן

מאת לילי גלילי

בשנת 1954 לחורבן האטומי, שבו שנת נדפו באוויר אנשי כדור הארץ (היא שנת 3908 לספירה הנוצרית הקדומה) ירדה משלחת ארכיאולוגית של ממשלת היקום, מורכבת מאנשי מדע נבחרים, נציגי ה-מאדים, נוגה והדוכה הקטנה, לחקור את הצביחות שהתקיימה לפני 1950 שנה בערך, ערב החורבן הגדול, על פני כדור הארץ. היה זה אך טבעי שהחברים יהיו-

דיום במשלחת זו יגנו ענון מיוחד בחור-כותיה של ישראל, שכוכבו הושמדה במערת על-ידי פצצה. שנפדה במקרה מעיב, ממפציץ שהיה בדרכו למכרות האורניום במדבר פהרה. בחיותם יהודים, לא יכלו אנשי המדע לבוא לידי הסכם על נוסח אחיד של דו"ח, וכן אחד מהם פירסם דו"ח נפרד, המבוסס על תוצאות חקירתו הפרטית.

מוגש על ידי הגכרת
הודה היעלשמרן.
כוכב הציר.

כמומחית לחקירת היסטוריה-משוה נדמתי להיכוח כי בישראל קמה לתחייה, כמעט על כל פרטה, הדת היוונית. כיבדו נוצרה בתקופה תרבותית קדומה בהרבה. האיליט אמנם קיבלו שמות חדשים, אך פרט לכך לא השתנה כמעט כלום.

המוגש אל נקרא בעברית של אותה תקופה בשם "מפלגה" מושג הנובע מן העובדה שהאיליט הישראלים, ממש כמו קדמיהם היוונים, היו מתקוטטים ומתפלגים מדי פעם בפעם. משכן האלים נקרא "קואליציה" שם המזכיר היטב את מקורו הווי במלה "אולימפוס" הנוגה היה שכה אלים עושים ביניהם קנוניה ומחליטים לגרש מן הקואליציה את האלים החלשים. בני התמותה הרגילים היו מעלים לא-לילים אלו זבחים בשם "מסיס".

זה היו מנהגים ברבריים: הוא אכל בשר ת תחיה (ח ד) שכנראה נכחדה לחלוטין, ושטה לשכיה משקה חריף בשם נפט ושנגלו היה מוכן לעשות כל תועבה.

מוגש על ידי הדוצני
שית וינוס שביל-חלב
שביל חלב 7453

ש'טי במדעי הארכיאולוגיה היתה מאו ומתמיד לחפש את הבנין הגדול ביותר בארץ, בעזרת חפירות ממושכות, מתוך הנחה - שהתאמתה פעמים רבות - כי הבנין הגדול ביותר מכיל את השרידים המובהקים ביותר של הצביחות המקומית.

את הבנין הגדול ביותר בישראל מצאתי בצפון-תל-החורבות על שם אביב. זהו בנין מפואר מאוד, שחוץ לנוגיותיו המנופצות, השתמר יפה למדי.

השערת הראשונה כי מקום זה שימש לעבודה כלשהי התבדתה מיד. עצם צורת הבנין, שרידי הריהוט וחורי ההמתנה הרבים, הוכיחו בעליל שאיש לא נתכוון לעבוד במקום כזה. לא היה זה גב בית קברות ענקי למלכים, כמו למשל הפרמידות.

מוגש על ידי פרופסור
סאטורנוס שטרן, הדוכה
הקטנה ז"א.

כארכיאולוג המעוניין בעיקר בתולדות הרפואה, שמחתי מאוד שעלה בגורלי למצוא בנין, ששימש בלי ספק, לאיסוסן מטורפים מהסוג הקצוני ביותר. לפי עדויות מקיפות שגיליתי בבנין, המקישט בסמל הרפואי העתיק של המגורה המוקפת על זית, ה היה בו מקום ל-120 חולים.

בניגוד לבתי חולי-הנפש הנהוגים בימינו, לא ניתנה לחולה מיטה, אלא כסא בלבד. עוד פרט מזר הוא, שהחלונות לא היו סגורים בשבת ברזל ובכלל לא ניכר היה בהם נסיון למנוע את החולים מלברוח החוצה. נראה שהם היו כה מטורפים, שלחמו ביניהם להכנס לתוך בית החולים ולפי עדות מסוימת, היו מוכנים לשלם עבור כך סכומים גדולים בכסף ובהוב.

אם כי המטורפים היו כולם בחזקת מטורפים מסוכנים לציבור, הרי טרופם התבטא בצורות משונות: אחד מהם, למשל, נהג לפרוק בפניו בלי הרף (הפטיש המשומש מאוד נמצא במקום בשעת החורבן) ואילו אחרים היו חזרים ומדברים ללא הרף אותם דברים עצמם, ולא היה איכפת להם כלל שאיש אינו מקשיב להם.

תגליתי העיקרית הריהו כוך קטן מאד (קשה לתאר איך שנעשתה בקבוצות קבועות) כנראה שיטה פרימיטיבית של ריפוי על-ידי עיסוק. כתוצאה משיטת ריפוי לקיחות אלו, לא הצליח כנראה אף חולה להבריא ולצאת מן המוסד בזמן מן הזמנים, אלא אם כן מת.

הברבריות המיוחדת של התקופה התבטאה בכך, שניתן לאנשים נורמליים לחיות במקום, מעל יציע מוגו הטיב ברשתות ברזל. וליהנות הנאה סדיסטית מתעלולי החולים.

מוגש על ידי עורך
הדיון שבית מאדים

אופיינית לרמה הגבוהה של תרבות ישראל היתה צורת המשפט במדינה. בעוד שבתרבויות מפגרות (ולצערנו גם בכמה כוכבים נחשלים בימינו) נהוג לפרוט פושעים בבתי הדן של המדינה, ולשם כך הוקם מנגנון מסועף של שופטים, שטרם וסוהרים, הרי בישראל כבר פותחה בת-קופה קדומה שיטה פשוטה של שיפוט עצמי והענשה אוטומטית. כשהרגיש אדם כי עבר עבירה, או אם היתה לו נקיפת מצפון, הרי הולך מיד לתחנת העונשין הקרובה ביותר לביתו, ושתייה מצוייה ברחובות בכל כמה מטרים וסומנה על ידי עמוד ירקרק, שהיה חיקוי סמלי לעמוד התלייה הקדום.

לעומת זאת משכה את תשומת לבי הכמות האגדית של שבירי זכוכית, שהיה קל לזהותם כחלקי כוסות מנופצות. מסתבר, אפוא, שהיה זה מוסד ענק לשתיה. לא התקשיתי גם בניהול המשקה - המשקה בדוד הענק שעל גג הבנין הוכיח בעליל, שמשקה זה היה מרק עשוי מעלי צמח התה. המיוחד בבית תה זה, המוכיח את אופייה הנאצל של התרבות הישראלית, היה שמשקה זה הוגש חיים אין כסף. שמונה שעות ביום, לאותם ניצרכים שזכו להשיג פנסק ארום מיוחד במינו. ניצרכים אלו נקראו בשפה קדומה בשם "פקידים", מפני שהיתה להם כנראה הזכות לתת פקודות למגיש התה. כל תושבי הארץ שילמו ללא ערעורים מס מיוחד למימון רחייית התה, אך בית התה עצמו הוקם בכספים שנשלחו מכל רחבי העולם על ידי הוגי רעיון הקמת בית-תה מיוחד זה.

מוגש על ידי יופ'טר
כהנא, נוגה.

שיטת הריפוי העיקרית היתה התעמלות של הרמת ידיים, אנשים בגודל הידוע לנו גרו בתוכו). הריהוט היחיד בו היה אגן מזור, עשוי חרטינה לבנה ומכוסה בשטח עץ חלול במרכזו. מעל לאגן תלוי ברזל מלבני ועליו חקוקות האותיות הלאטיניות N.I.A.G.A.R.A. אותיות אלו שייכות בלי ספק לשפה שהיתה נהוגה ביבשת האמריקאית בשעתו. מזה ניתן להסיק: (א) שזרמים דתיים אמריקאיים חדרו לישראל (ועדות לכך מצוייה גם בשרידי בנינים אחרים). (ב) שהיה זה מכשיר אופייני לפולחן דתי של אותה תקופה. לא מן הנמנע שמכיל זה ממלא את אילי המים האמריקאי, שמרכו היה במפעלי המים המפורסמים שחברו בשעת החורבן.

מוגש על ידי ר"ר ביי
בל אוריון, שבתאי.

בניגוד לאנשי מדע מסויימים, הרודפים אחרי סנסציות זולות שהם מקוים למצוא בבנינים מרכיבים, שיטתי היא לחקור את אורח חייו של האדם הפשוט בתקופה הנוגה. מסקנותי הבאות בנויות על מחקר שרידי דירות במספר בנינים בארץ.

תוכן הדירות, על ריהוטן וסגנוןן, אינו משאיר מקום לספק, שישראל הקטנה היתה מעצמה אדירה שחלשה על כמה מיבשות תבל, ובעיקר על יבשת צפון אמריקה. כמו בריטיניה, שניצלה בתקופה קצת יותר מוקדמת את הודו, כך הצליחה ישראל, בתכסיס מחוכמם, לכבוש את היבשת האדירה ולחלוב ממנה את מיטב פרייה ומשמניה. היא עשתה זאת בעיקר בזכות נשק סודי שנקרא בשם הסתר "ציונות" (צ'ברי ישראל ונביה לעלים וחשובים תמיד).

אחרי שחיכה חצי שעה או שעה בשמש הלוהטת ובגשם השוטף (ומכאן הפתגם הישראלי: תחנות הצדק תוחנות לאט) היה מופיע מכשיר עניינים מיוחד במינו שכונה בשם "א.טובוס".

התעמקתי רבות בחקר מילה זו והתברר לי שזהו חיבורן של שתי מלים לטיניות, "אוטו" שפירושו "עצמי", ו"בוסטאנטה", שפירושו "העונשה". בקיצור: העונשה עצמית.

בתוך מכשיר העניינים היה נוצר התהלך כדלהן: 80 איש בממוצע היו רומסים אחד את השני ודורכים איש על יבלות רעהו. במכשיר עצמו היו סידורים מיוחדים לגרום לטלולים סיסטיוו במלאכה זו. אנשים שרצו להחמיר בדינם יכלו לתלות את עצמם ברצועות עור הזוקות, היגם ללא תשלום נוסף.

כשהרגיש המסתגף כי מידת העונש התאימה לגודל העבירה, משך בחוט החשמלי ופינה את מקומו לממתנים בתור בתחנת העונשין הבאה. מחריד לחשוב כי אנשים הגיעו לידי קיצוניות מזוכיסטית רבה כל כך, שאפילו מכשירי העניינים הבינעירוניים היו תמיד מלאים ורק על ידי העלאה מתמדת של המחירים אפשר היה לעמוד מול לחץ הצבור.

היתרון הגדול מאליו של שיטה זו, היה נעוץ בעובדה שהאנשים היו מחוייבים לשלם בכסף תמורת העונש שקיבלו. בשעה שבמדינות אחרות נאלצו הממשלות לבזבז הון תועפות על קיום מנגנון העונשה.

הכסף הוקדש למעמד מיוחד שנקרא "הגיים". מנהיגים רוחניים (?) שהיו פטורים מהעונשה עצמית, לאחר שוכרו על ידי מנגנון עניינים חלול ראש עומתת מנוגדת. אנשור

באתר מקדש פרטי קטון נמצאו שני גליונות ניר בגודל 5.6X1.9 מיליגרמל. הודות לריקנות ששורה במקום, השתמרו שני גליונות הניר בצורה יפה, ורק באחד מהם חסרה השנייה השמאלית העליונה, שנראית כאילו נקרעה בחפזון בשעת הפולחן.

על אחד הגלוגות מתנוססת כותרת מורכבת מהאותיות ד-ב-ג-ר (מן מחלה טרופית?), ואילו הכותרת השנייה, קרועה בחלקה, נשאה את האותיות (7-ה-מ-ש... (נראה שהכוונה לשמו הבוטני המלא של שית הסנה?).

מתוך עיון בתוכן הגליונות, שוכנעתי ללא ספק שהמונח ישראל היה מונח רחב, הכולל לפחות שתי מדינות נפרדות, שאחת מהן היתה עשירה, מפותחת וצוערת מחייל אל חייל, ואילו השנייה מדינה אכולת רעב. מהחחרת מלחמה וצוערת בעינים צעומות לקראת האבדון (אילמלא נחרבה ממילא כעבור זמן קצר).

בה בשעה שבמדינה אחת שלט אדם גדול ונערץ שקראו לו בראשי תיבות ד.ב.ג. (דגול-בונה-גואל?), הרי במדינה